

Odpowiedzialność BFG za szkody wyrządzone w związku z pełnieniem roli organu przymusowej restrukturyzacji

W ramach postępowania restrukturyzacji i przymusowej likwidacji Bankowy Fundusz Gwarancyjny został wyposażony w wysoce uznaniowe uprawnienia do ingerencji w prawo własności w imię zapewnienia stabilności finansowej. Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie mechanizmów mających służyć ochronie interesu wierzycieli oraz akcjonariuszy instytucji objętej postępowaniem restrukturyzacyjnym.

JAKUB SZPRINGER

Narzędzie *bail in* a zasada niepogarszania praw wierzycieli

Podstawowym celem postępowania przymusowej restrukturyzacji (*resolution*) jest efektywne z punktu widzenia systemu finansowego rozwiązanie zagrożenia niewypłacalnością instytucji finansowych przy jednoczesnym nieangażowaniu środków publicznych celem poprawienia sytuacji tych podmiotów (*bail out*). Innymi słowy chodzi o to, żeby skutki finansowe ryzyka płynnościowego instytucji finansowej zostały przypisane do akcjonariuszy i wierzycieli tych instytucji (*bail in*).

Organ *resolution* ma obowiązek w krótkim czasie zdecydować o sposobie likwidacji banku, co poprzedzić musi wycena aktywów podmiotu zagrożonego, służąca odizolowaniu aktywów „toksycznych” od tych niezagrożonych. Od tego procesu zależy przede wszystkim, które prawa majątkowe zostaną w procesie *bail in* skonwertowane lub umorzone, tak aby zaabsorbować potencjalne straty. Należy mieć na względzie, że postępowanie *resolution* to proces nieodwracalny i z definicji wykonywany pod dużą presją czasową przy jednoczesnym działaniu w obliczu niepewności informacyjnej. Jednocześnie to, co odróżnia procedurę *resolution* od postępowania upadłościowego, to okoliczność, że ani wierzyciele, ani akcjonariusze nie mogą go zatrzymać ani opóźnić, aczkolwiek zachowują uprawnienie do zgłaszania roszczeń odszkodowawczych.

Sposobem zabezpieczenia interesów wierzycieli (a także akcjonariuszy) jest implementacja podstawowej zasady postępowania *resolution*,